

— Но вий трѣбва да знаете като какви важни работи могат да го заставятъ, щото да доде?

— Писахъ му за важна работа съ намѣрение, за да не ме разбере, та да доде безъ да знае той каква цѣль имамъ азъ.

Чл. подполк. Кутинчевъ: Защо му писахте, че го викаете за важна работа, а не му писахте, че го викаете да се яви въ града за промѣнение на полицата, че имате нужда да ви освободи отъ поръчителството? Толкозъ ли е небрѣженъ билъ той спрямо своитѣ дългове?

— Нѣмаше да доде, а щѣше да си глѣда своята работа, ако така направо му писахъ.

— Той ви е роднина, — както казахте, — кумъ, — не уже ли ще направи така да не дойде, ако вѣжливо му писахте, да не иска да промѣни полицата, и да ви избави отъ товара?

— Добрѣ, но отъ гдѣ азъ да зная, че щѣше да доде, когато той пакъ не доде. Освѣнтъ това, всеки човѣкъ си глѣда своитѣ интереси. Щото за моя интересъ той малко се интересува.

— Значи, по между ви не е съществувало довѣрие?

— Моля ви, за пари какво довѣрие може да има.

— Тогазъ защо му подписахте полицата?

— Подписахъ я.

— Добрѣ, вий знаяхте слѣдъ това, че подиръ 3 или 4 мѣсеца е срока, когато трѣбва да се промѣни полицата, защо не му пишете за това ви викамъ, открито, а пишете „важни работи?“

— За мене това бѣше голѣма и важна работа. Защото искахъ да купя къща, трѣбвахъ ми пари, и за това му писахъ така.

— Вий тогава купихте къща, и трѣбваше да си отворите кредитъ. Кога бѣше това?

— Да, искахъ да зема пари, и за това имахъ нужда да си отворя кредитъ. Това бѣше прѣзъ 1891 год.

— Прѣзъ тази година (1891) банката даваше ли пари подъ ипотека?

— Не. Даваше подъ поръчителъ.

— Но на чиновници не даваше?

— На мене даде.

— Тогава защо ви бѣше кредита, като не можяхте да направите ипотека?

— Азъ и не можѣхъ да ипотекирамъ къщата си. Азъ